

nap folyamán eritreai különítményeink jelentősen ellenséges csapatokat támadták meg, amelyek a Gabat és Geva folyók összefolyása közelében helyezkedtek el. Ez a hadművelet, amely a tűzérő és hadirepülők közreműködésével folyt le, az ellenség visszavonulására vezetett. A menekülő ellenséget különítményeink üldözőbe vették. Az abesszinok súlyos vereséget szenvedtek. A mi részünkről egy eritreai altiszt és két aszkari elesett, 3 tiszt és 2 eritreai altiszt és 3 aszkari megsebesült.

— Hadirepülőink az egész harcszíntéren igen élénk tevékenységet fejtenek ki.

— A meghódolt Hailé Szelasszie Guksza dedzsasz a tigreai tartományban politikai hatóságainkal egyetértésben folytatja harcainak a harc-vonalon küzdő különítményekbe, valamint az elfoglalt területeken elhelyezett rendőri különítményekbe való beszervezését.

Ujabb részletek a véres vereségről

London, január 11. Mint a Reuter Iroda haditudósítója Aszmarából jelenti, az olaszok Geva mellett rendkívül véresen megverték az abesszinokat. Az egyik olasz hadoszlop Gebarnál megtámadta az abesszin jobbszárnyat, amely teljesen védetlen volt és a megsemmisítő tűzérősi pergőtűzzel szemben fejvesztett futásnak eredt. Eközben másik olasz osztagba futottak, amely benszülőttekből állt és gyilkos fegyvertűzzel fogadta az abesszinokat. Az olaszok vesztesége három benszülőtt halott. Három olasz és három benszülőtt sebesült meg. Az olasz tűzérő most igyekszik elpusztítani az abesszin táborokat a Gabat folyó vidékén és a környékbeli területeket az abesszinoktól megtisztítva, védelmi vonallá építették ki. A Takazze körül az abesszinok csapatából sokan megadták magukat az olaszoknak pénz és élelmiszerhiány következtében.

Megint — jövőre marad a modern városi strand felépítése?

A legujabb javaslat szerint a város az idén csak a provizorikus tennivalókat végezhetné el — Megszüntetnék a kasztstrandokat, planiroznák a partot

(A Délmagyarország munkatársától.) Megírta a Délmagyarország, hogy dr. Pálffy József polgármester megbízásából dr. Vitéz Szabó Géza tanácsnok foglalkozik a városi strand házikezelés megoldásának előkészítésével. Szabó tanácsnok helyszíni szemlét tartott az ujszegedi Tiszaparton, hogy megállapítsa, mit kellene és mit lehetne megcsinálni még ebben az évben. Hétfőn az ügyben részletes javaslatot terjeszt a polgármester elé. Javaslatáról a következőket mondotta:

— Mivel az idő már nagyon előre haladt, úgy, hogy a végleges strand fölépítésére nem igen lehet gondolni, az lesz a javaslatom, hogy abban az esetben, ha a város házikezelésben kívánja megvalósítani a strandterveket, az idén csupán a provizorikus tennivalókat végeztesse el.

— Elgondolásom lényege az, hogy a Szegedi Partfürdő Rt. 1942-ig tartó koncessziójának sérelme nélkül minden más strandot megszüntetne a város, csupán a Stefánia Szövetség gyermek-

strandját és a leventestrandot hagyná meg, de azzal a megszorítással, hogy ezeken a helyeken illetéktelenek nem strandolhatnak. A szabadon maradó háromszáz méteres partszakaszt planiroztatni kellene még a tavaszi áradás előtt. Ezen a területen legalább öt széles utat kellene készíteni a tőltestől a vizig és egyet hosszában. A SzUE hajlandó felesleges ártézi vizének átengedésére, amivel legalább öt zuhanyt táplálhatnánk, tehát ötven méterenként felszerelhetnénk egy-egy betonba ágyazott, két rózsájú tuszt. A városi területet vilányvilágítással kellene ellátni. A megszűnő strandoktól összevásárolnánk a használható vetőőzőkabinokat és azokat, szükség esetén még újakat is építhetnénk, valamint a magánkabinokat előre elkészítendő tervezet szerint helyezzük el a tőltest alatt, a füzesben. Az idén igen alacsony belépődíjakat szednénk és abban az esetben, ha magánérdekeltség nem vállalkozna a strand felépítésére, a jövő szezonra föltétlenül felépíthetnénk a MABIKölcsönből házikezelésben a strandot. Azt is javasolom, hogy a polgármester engem bizzon meg a strand felügyeletével, ügyvezető-igazgatói teendőknek ellátásával pedig Stumpf Kálmán városi főpénztárost.

A Hungária győzelme Párisban

Páris, január 11. A Hungária FC turacsapata szombaton a Stade Francais együttesét 5:0 arányban verte.

Belfort, január 11. Kispest csapata szombaton a nagy játékerőt képviselő FC Sochaux csapatától 4:5 arányban vereséget szenvedett. A francia csapat az első félidőben 4:1-re vezetett. A bíró ítélezéseiben inkább a Kispestet sújtotta.

Arcképes igazolványba fényképeket legolcsóbban SIMONYI fényképésznél Korzó Mozával szemben

Angéla

Írta SOMLYÓ ZOLTÁN

Eleinte füttyölve ment az uccán. Az aljakat valami felső rángástól füttyre csücsörödték; néhány nap előtt az orfeumban volt, ahol egy molett leány kedvetlenül, szinte élettelenül rikácsolt egy angol kuplét, gyatra magyar szöveggel.

Délután a bohémek kávéházában maga előtt látta a molett leányt, hanyag és izléstelen selymekben s akkor hirtelen fölfakadt benne az angol kuplé; érezte, hogy ezek a kuplék meghalni kerülnék ezeknek a furcsa leányoknak a szájára. A leányt megsajnálta, a kuplét megszerette s most végnélkül füttyölte a ritmikus melódáit. Mindkét kezét súlyosan beleszorította a felöltője zsebébe, teljes nemtörődomséggel ment a nyirkos levegőben. Az aszfalt tele volt imbolygó árnyképekkel, valósággal befoncsorozta a sár, amit az őszi eső kotyvasztott a porból s ő mélyen lenézett abba a tükörbe, ahol a nők alakjának torzított másai feketéllettek.

Nem kellett neki semmi, csak éppen ezt a semmit hagyják, hogy jól átérezhesse. Az érzései egészen felszínesek voltak most, mint hogyha más emberek tüdejével lélekzenék, mint hogyha más emberek szemével látná a lámpák vörhenyes nyugalmát. Egy fordulónál beléje ütközött egy öreg néni, aki kis csomagot vitt a hóna alatt, a jobb kezében pedig görcsösen szorongatott egy ósdi, csontnyelű esernyőt. Mindkettő kihullott a néne kezéből, ahogy összementek. Megdöbbsent a szíve. Élesen felsikoltott benne a szájalom, majdnem kezteskolt az agg nőnek, aztán lehajolt és felémelte a csomagot, meg az esernyőt, miközben a kalapja belepottyant a sárba.

— Pardon! — dadogta elpirulva, de akkor már eltűnt a görnyedt néni s ő fájdalmasan nézett utána.

Később hosszantani kezdte a dolog. Hogy mikép is lehet ily rézékeny férfiember? A pesti uccán mindennapos dolog az ilyen összeütközés. Mindenki megésséhetik.

De e pillanatban újra elpirult és már tudta, hogy szent és jogos volt az elérzékenyedése. Es már látta maga előtt szomorúan, elhagyatva, bánatosan és öregén tipegni az édesanyját, aki lent van a falun és akit már oly régen nem látott. Mit csinálhat most az anyika? ... így kérdezgette magában, félhangosan és a pesti uccán egy falusi asszony emlékeztére könnyek gyultak ki egy magános férfinek szemén.

Már kint bandukolt a Központi pályaudvar környékén. A kora estben fázódva nézte a villamosokat és elcsodálkozott afölött, hogy hogyan is mernek kimozdulni a pesti uccára, ahol életveszedelmes a járás. Ebben a pillanatban vékony, nyöször sirást hallott. Körülnézett: egy kis pufók fiú állt egy kirakat előtt, uri külsejű, ápolat gyermek és mindkét kezét az arcára tapasztva sírt. A kis lábai térdben megcsuklottak, a könnyeivel már tele volt a kabátja. Odalépet a kisfiúhoz, melegen megsimította a homlokát.

— No, miért sírsz, kis fiam?

A gyerek fölnezt, egy pillanatra belebámult az arcába, aztán tovább siránkozott.

Becéző szavakat talált ki, amik sehogy se akartak beleillenni a szájába. A lelkét próbálta kirakni a gyermeknek, hogy beszéljen, hogy bízzék benne, minden hiába volt. Végre elszégyelte magát. Keménységet, szigorú erőltetést és rászólt a gyerekre:

— Hát ha nem mondod meg, miért sírsz, átadlak a rendőr bácsinak!

A fiú fölrezzent. Halálos félelem gyulladt ki a két pufók arcon, majd még keservesebb zokogásba fogott és fuldokló hangon motyogta:

— Elvesztettem anyukát.

Megfeszült a szíve ettől a hangtól. Nincs felnőtt embernek panaszra, fájdalomra ilyen hangja,

így csak a gyermek tud keserűséget és mélységet mutatni.

— Hát hol vesztetted el, fiam?

— Itt — és apró husos ujjauskájával belebökött a levegőbe. Kis tagjai reszkettek, didergett a félelemtől és a magányosságtól. Most már lefogatta a kezét s a szemébe bele lehetett látni. Mondhatlan szelidség és panasz áradt ki belőlük.

— Merre laktok ti, fiam?

A kis fiú ártatlanul összehúzta a vállát, most már nem sírt, kifáradt bele és butácskán felelt:

— Nem tudom. A harmadik emeleten az anyukával.

Es újra megeredt a könnyzáró.

Aztán próbálta, hogy mindenféle találmányokkal, furfanggal észébe juttassa a gyermeknek, hogy hol laknak, mely uccában. Semmi sem sikerült. A kis fiú árván, fázósan, bután állt mellette, a szeméin ott csillogott a kisírt könny s a nedves két szemével naiv érdeklődéssel bámulta a kirokat és az embereket.

Bevitte a gyereket a közeli cukrászdába. Ott szépen maga mellé ültette. Aztán mindenféle szép cukorsüteményt rakott eléje, égetett mandulaíveket, habos rollót, krémes lepényt és nógattá, hogy egyik széken. A fiú két kis könyökét az asztal szélére nyomta, nem mert megmozdulni.

— Melyiket szereted legjobban? — kérdezte tőle szétfolyó melegséggel és túlradó boldogsággal. Ragyogás derengett föl magányos, kopár szívében. Sajnálta a kis fiút, de valami halk bizalommal remélte, hogy valahogy csak majd hazaszerzi övéhez. Azonban még soha nem érzett, mesékből ismert forróság lepte el abban a tudatban, hogy egy szép, kedves gyöngye gyermek van a kezébe téve, most ezzel jó lehet és gondoskodhat róla egy óráig vagy két óráig. Büszke önérettel ült a nádszéken, körülnézett és titokban mérlegelte, hogy a cukrászda tulajdonosnője, meg a két kisasszony, akik kiszolgálják, meglátják-e benne az apát?

A kis gyermek eleinte oda akart nyulni az egyik